

miért olyan szigorú önmagával, miért döngöli magát a porba a legcsekélyebb dolgok miatt. Válasza klasszikus példája volt egy olyan embernek, aki nem a megfelelő hangra hallgat. Így felelt: „Azért, hogy senki más ne előzhessen meg ebben.”

Testvérek, e misszionárius nővérhez intézett tanácsom nektek is szól: ismerjétek el a gyengeségeiteket és nézzetek szembe velük, de ne bénítsanak meg titeket, mert némelyik a társatok lesz egészen addig, míg el nem távoztok ebből a földi életből. Nem számít jelenlegi állapototok, abban a pillanatban, hogy önként az őszinte, örömteli, mindennapos bűnbánatot választjátok azáltal, hogy a tőletek telhető legjobbat igyekeztek tenni, és a legjobbá igyekeztek válni, akkor a Szabadító engesztelése úgymond körülölel és mindenhová követ benneteket, bárhová menjete is. Ha így éltek, akkor valóban „mindig megtartjátok bűneitek bocsánatát” (Móziás 4:12) minden nap minden órájában, minden perc minden másodpercében, és így teljes mértékben tiszták és elfogadhatók lesztek Isten előtt *mindenkor*.

Tiétek a kiváltság, ha vágytok rá, hogy megtudjátok akár ma, akár hamarosan, hogy kedvére vagytok Istennek minden hiányosságotok ellenére is. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki elvárja tőlünk, hogy a parancsolatok szerint éljünk. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki oly hön áhítja ránk ruházni kegyelmét és irgalmát. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki örvend, amikor naponta alkalmazzuk engesztelését azzal a nyugodt és boldog bizonyossággal, hogy a helyes irányba tartunk. Tanúságomat teszem egy szerető Szabadítóról, aki hön áhítja, hogy megerősödjön önbizalmatok Isten színe előtt (lásd T&S 121:45). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Eduardo Gavarret elder
a Hetvenektől

Igen, Uram, Téged követlek!

Az Úr változatos igéket használva hív bennünket: „jőjjetek hozzám!”, „kövessetek!”, „járj énvelem!”. Mindenhol cselekvésre szólít.

Mert íme, az Úr minden nemzetnek ad embereket a saját nemzetükből és nyelvükből szavának tanítására.”¹ Ma ez a szentírás ismét beteljesedett, mivel lehetőséget kaptam arra, hogy az érzéseimet az anyanyelvemen fejezzem ki.

1975-öt írtunk, és én az Uruguay-Paraguay Misszióban szolgáltam fiatal misszionáriusként. A misszióban töltött első hónapom során a zónavezetők egy tevékenységet rendeztek egy evangéliumi tantétel szemléltetéséhez. A zónában szolgáló összes misszionáriusnak bekötötték a szemét, és azt az utasítást kaptuk, hogy kövessünk egy ösvényt, amely a kultúrterembe vezet. Az volt a feladatunk, hogy egy bizonyos vezető hangját kövessük, egy olyan hangot, amelyet indulás előtt hallottunk. Figyelmeztettek azonban, hogy az út mentén számos hangot hallunk majd, amelyek igyekeznek összezavarni bennünket, és letéríteni minket az ösvényről.

Néhány percig csak zajokat és beszélgetést hallottam, majd – minden zaj között – egy hang azt mondta: „kövess engem!”, és biztosan éreztem, hogy a helyes hangot követem.

Amikor megérkeztünk a kápolna kultúrtermébe, megkértek minket, hogy vegyük le a kötést a szemünkről. Amikor felnéztem, láttam, hogy két csoport van ott, és én abba a csoportba kerültem, amelyik a rossz hangot követte. „Egészen úgy hangzott, mint a helyes hang” – mondtam magamban.

Ez a 39 évvel ezelőtti esemény tartós hatással volt rám. Megígértem magamnak: „Soha többé nem követem a téves hangot.” Aztán azt mondtam: „Igen, Uram, Téged követlek.”

Szeretném ezt az élményt a Szabadító gyengéd felhívására vonatkoztatni:

„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet...”

Az én juhaim hallják az én szót, és én ismerem őket, és követnek engem.”²

Az Ő követésére szólító hívás a legegyszerűbb, legközvetlenebb és legerőteljesebb felhívás, amelyet csak kaphatunk. Olyan tiszta hanggal szól, amelyet nem lehet összetéveszteni.

Az Úr változatos igéket használva hív bennünket: „jőjjetek hozzám!”, „kövessetek!”, „járj énvelem!”. Egyik

esetben sem passzív felhívásról van szó, mindenhol cselekvésre szólít. Az egész emberiségnek mondja ezt Ő, aki a próféták prófétája, a tanítók tanítója, Isten Fia, a Messiás.

A felhívás, hogy „jöjjetek én hozzám!”

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelhettek, és én megnyugosztalak titeket.”³

Ti, akik még nem vagytok az egyház tagjai, a misszionáriusok hangján kapjátok meg ezt a felhívást a következő szavakkal: „Elolvasod a Mormon könyvét? Imádkozol? Eljössz az egyházba? Követed majd Jézus Krisztus példáját, és megkeresztelkedsz egy felhatalmazással rendelkező személy által?”⁴ Hogyan válaszolsz erre a felhívásra ma?⁵

Arra kérek, hallgasd meg és fogadd el az üzenetet azáltal, hogy azt mondd: „Igen, Uram, Téged követlek.”

Carlos Badiola és a családja az uruguay-i Minasból találkozott a misszionáriusokkal. Mivel az elderek sok kérdést tettek fel a tanításaik során, úgy döntöttek, hogy elhívják egy nem-egyháztag szomszédjukat – a gyönyörű, 14 éves Normát –, hogy segítsen a válaszadásban. Norma elkötelezett középiskolás volt, aki éppen a Bibliát tanulmányozta abban az évben az iskolában, így amikor a misszionáriusok kérdést tettek fel, Norma válaszolt. „Arany érdeklődő” volt. Aznap a tanítás a Bölcsesség szaváról szólt.

Amikor a misszionáriusok által tartott tanítás után hazament, Norma már tudta, mit kell tennie. Azt mondta édesanyjának: „Anya, mától nem iszom tejeskávét. Csak tejet.” Ez a reakció azon vágyának látható megnyilvánulása volt, hogy szeretné elfogadni a felhívást, hogy kövesse Krisztust, amint azt a misszionáriusok tolmácsolták felé.

Carlos Badiola és Norma is megkeresztelkedett. Később, Norma példáját követve, édesanyja, édesapja és testvérei is megkeresztelkedtek. Normával együtt nőttek fel abban a kicsiny, de erős gyülekezetben. Később, amikor visszatértem a missziómról, összehazasodtunk. Mindig is tudtam, hogy könnyebb lesz követnem a Szabadítót, ha ő áll az oldalamon.

Aki az egyház tagja, és elfogadta ezt a felhívást, hetente megújítja ezen elkötelezettségét azáltal, hogy vesz az úrvacsorából.⁶ Ennek az elkötelezettségnek része az, hogy betartjátok a parancsolatokat; ezzel azt mondjátok: „Igen, Uram, Téged követlek.”⁷

A felhívás, hogy „kövess engem!”

„Kövess engem” – szólott az Úr felhívása a gazdag ifjúhoz. A gazdag ember egész élete során betartotta a parancsolatokat. Amikor az ifjú megkérdezte, mi egyebet tehet még, egyértelmű felhívást kapott válaszként: „...jer, kövess engem”⁸. Bár a felhívás egyszerű volt, nem volt áldozat nélküli. Erőfeszítést igényelt – amelyhez döntésnek és cselekedetnek kellett társulnia.

Nefi prófeta önelemzésre szólított, amikor megkérdezte: „És [Jézus] ezt mondta az emberek gyermekeinek: Kövess engem! Tehát, szeretett

testvéreim, követhetjük-e Jézust, ha nem akarjuk az Atya parancsolatait betartani?”⁹

A felhívás, hogy jöjj Óhoz, hogy hallgass az Ő hangjára, és kövesd azt, a kezdetektől fogva a misszionáriusok üzenete volt, akik sokaknak segítettek jobbá tenni az életüket.

Ötven évvel ezelőtt a misszionáriusok beléptek édesapám órászüzletébe, hogy leadjanak egy órát javításra. Jó misszionáriusokhoz illően megragadták az alkalmat, hogy édesapámmal és édesanyámmal az evangéliumról beszéljenek. Édesapám elfogadta a misszionáriusokat, édesanyám pedig az üzenetet és a felhívást, hogy kövesse Krisztust. Attól a naptól fogva a mai napig tevékeny maradt az egyházban. Azt mondta: „Igen, Uram, Téged követlek.”

Amikor igyekeztek Óhoz jönni, akkor erőt kaptok az élet terheinek könnyítéséhez, akár fizikai, akár lelki terhekről van szó, valamint *a pozitív belső változás megtapasztalásához, amely segít majd boldogabbnak lennetek.*

A felhívás, hogy „járj énvelem!”

Énók elhívást kapott, hogy az evangéliumot egy bajos és keményszívű népnek prédikálja. Nem érezte alkalmasnak magát erre. Kétségei voltak afelől, hogy képes-e megtenni. Az Úr lecsendesítette kétségeit, és megerősítette a hitét a felhívással, hogy „járj énvelem” – azzal a felhívással, amely a vak ember botjához vagy egy másik ember karjához hasonlóan irányítani tudja a bizonytalan léptű embert. Azaz, hogy megfogta a Szabadító karját, és vele járt, Énók rájött, hogy járása biztossá vált, és kiváló misszionárius és prófeta lett belőle.¹⁰

A döntés, hogy „jöjj hozzám” és „kövess engem”, személyes. Amikor elfogadjuk ezt a felhívást, és magasabb

szintre emelkedik az elkötelezettségünk, akkor jön el az idő, hogy „Óvele járhatunk”. Ez a szint szorosabb kapcsolatot alakít ki a Szabadítóval – ez a gyümölcse az első felhívás elfogadásának.

Norma és én egyénileg fogadtuk el a felhívást, hogy „jöjjetek hozzám” és hogy „kövessetek engem”. Aztán együtt, egymást támogatva megtanultunk Óvele járni.

Az erőfeszítés és elszántság arra, hogy keressük és kövessük Őt, a szükséges áldások jutalmával jár.

Ez volt a helyzet azon asszony esetében, aki hatalmas erőfeszítés árán elérte, hogy megérintette a Szabadító ruháját,¹¹ vagy a vak Bartimeus esetében is, kinek az elszántsága kulcsszerpet játszott abban a csodában, amely az életében történt.¹² Mindkét esetben elnyerték a test és a lélek gyógyulását is.

Nyújtsátok ki a kezeteket, érintsetek meg az Ő ruháját, fogadjátok el felhívását, és mondjátok: „igen, Uram, Téged követlek”, majd járjatok Óvele.

A „jöjjetek énhozzám”, „kövessetek”, „járj velem” kifejezések olyan felhívások, amelyekhez elválaszthatatlan erő kapcsolódik – azok számára, akik elfogadják azokat –, hogy *belső*

változást indítsatok el magatokban, amely arra ösztönöz, hogy kijelentsétek: „már nincs hajlandóság[om] arra, hogy gonosz dolgot tegylek], csak arra, hogy állandóan jót tegy[ek]”¹³.

Ezen változás külső megnyilvánulásaként pedig hatalmas vágyat éreztek majd, hogy „segítsétek a gyengéket, felemeljétek a lecsüggesztett kezeiket, és megerősítsétek az ellankadt térdeket”¹⁴.

Milyen lépéseket tehetünk ma, hogy „Óvele járjunk”?

1. *Tápláljuk a vágyunkat*, hogy Krisztus jobb követői legyünk.¹⁵
2. *Imádkozzunk* ezért a vágyért, hogy az Óbelé vetett hitünk növekedhessen.¹⁶
3. *Szerezzünk tudást* a szentírásokból, megvilágítva ezzel az utunkat, és megerősítve a vágyunkat a változásra.¹⁷
4. *Hozzuk meg a döntést ma*, hogy cselekszünk, és azt mondjuk: „Igen, Uram, Téged követlek!” Az igazság ismerete önmagában nem változtatja meg a világunkat, csak ha ezt a tudást *tette* váltjuk.¹⁸
5. *Tartsunk ki a meghozott döntésünkben* azáltal, hogy

mindennap gyakoroljuk e tantételeket.¹⁹

Szeretett profétánk, Thomas S. Monson elnök szavai ösztönözzenek bennünket a cselekvésre azon vágyunkban, hogy elfogadjuk a Szabadító felhívását. Monson elnök ezt mondta: „Kicsoda ez a dicsőség királya, az urak Ura? Ő a Mesterünk. Ő a Szabadítónk. Ő Isten Fia. Ő a szabadulásunk Szerzője. Hív minket: »Kövess engemet.« Utasít bennünket: »Eredj el, és te is a képen cselekedjél.« Arra kér: »...tartsd be parancsolataimat».”²⁰

Hozzuk meg a döntést még ma, hogy magasabb szintre emeljük Isten iránti hódolatunkat és elkötelezettségünket, és az Ő felhívására adott válaszuk hallatsszon hangosan és tisztán: „Igen, Uram, Téged követlek!”²¹ Az Úr, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 29:8.
2. János 10:14, 27.
3. Máté 11:28; lásd még Ésaías 55:3.
4. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 31, 195–202.
5. Lásd Cselekedetek 2:37–38.
6. Lásd Tan és a szövetségek 20:37, 77–79.
7. Lásd Tan és a szövetségek 42:29.
8. Márk 10:21.
9. 2 Nefi 31:10.
10. Lásd Mózes 6:33–35.
11. Lásd Lukács 8:43–48.
12. Lásd Márk 10:46–52.
13. Móziás 5:2.
14. Tan és a szövetségek 81:5; lásd még Ésaías 35:3.
15. Lásd Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks: Vágy. *Liahóna*, 2011. máj. 42–45.
16. Lásd Alma 34:17–27; 37:37.
17. Lásd Zsoltárok 119:105; Hélamán 3:29.
18. Lásd Móziás 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson azt mondta: „Amit kitartóan végzünk, egyre könnyebb lesz, nem azért, mert a dolog természete megváltozik, hanem mert a mi erőnk növekedik” (in Heber J. Grant, *Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [1941], 355).
20. Lásd Thomas S. Monson: Örömet lelni a földi utazásunkban. *Liahóna*, 2008. nov. 88.
21. Lásd „Lásd, követlek, Uram!” *Himnuszok*, 140. sz.

Argentína, Bariloche